

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. Велико Търново, 03.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети януари през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КОРНЕЛИЯ КОЛЕВА

Членове: КРАСЕН Г.ЕВ
ХРИСТО ТОМОВ

при участието на секретаря Атанаска Ст. Иванова
в присъствието на прокурора К. Й. Л.
като разглежда докладваното от ХРИСТО ТОМОВ Наказателно дело за
възобновяване № 20224000600345 по описа за 2022 година

на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе
предвид следното:

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано е на основание чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК по искане на
осъдения К. Р. И. от гр. София, с ЕГН *****, подадено по пощата чрез
адвокат Г. В. А. от САК - в процесуалното му качество на упълномощен
защитник, заведено с вх. № 10848/02.12.2022 г. в деловодството на Районен
съд гр. Ловеч, за постановяване на решение, с което се моли за отмяна на
въззивно решение № 97/15.11.2022 г. на Окръжен съд гр. Ловеч по ВНОХД №
273/2022 г., както и Присъда № 17 от 03.05.2022 г. постановена по НОХД №
266/2021 г. по описа на Районен съд гр. Ловеч, II – ри състав, като на
основание чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК се възобнови производството по НОХД
№ 266/2021 г. на Районен съд Ловеч. Не се правят други алтернативни
искания свързани с разпоредбите на чл. 425, ал. 1, т. 2 – 4 от НПК..

С атакуваното решение е била потвърдена Присъда № 17 от 03.05.2022 г. постановена по НОХД № 266/2021 г. от Районен съд Ловеч, за извършено от осъдения престъпление по чл. 343в, ал. 2 от НК, за което на И. тогава е определено наказание лишаване от свобода за срок от 1 /една/ година, което на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. "в" от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ той трябвало да изтърпи при първоначален „строг“ режим. С атакуваната присъда подсъдимият бил осъден още и на глоба в размер на 1 000 /хиляда/ лева, която следвало да заплати в полза на държавата по бюджета на съдебната власт.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК, Ловешкият районен съд привел в изпълнение определеното на подсъдимия К. Р. И. наказание лишаване от свобода в размер на една година, единадесет месеца и двадесет дни, наложено му със Споразумение № 86/25.04.2019 г., в сила от същата дата по НОХД № 1677/2019 г. на Софийски градски съд. На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. "в" от ЗИНЗС, му бил определен първоначален строг режим за изтърпяване на приведеното в изпълнение наказание лишаване от свобода.

С искането за възобновяване макар и изрично неформулирано може да се извлече заявено основание за възобновяване на делото по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, с оглед на допуснати съществени нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, тъй като е нарушен процесуалният закон. Това се потвърждава и от защитника адвокат Г. В. А. в проведеното на 30.01.2023 г. съдебно заседание, когато същият се е позовал и посочил касационното основание допуснати съществени нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, и поискал възобновяване на въззивното производство, отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

Във връзка с оплакването за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК се излагат доводи, които могат да бъдат счетени като отправено искане за отмяна въззивно решение № 97/15.11.2022 г. и възобновяване на производството по ВНОХД № 273/2022 г. на Окръжен съд гр. Ловеч, понеже с него се изразява недоволство от това, че с посочения съдебен акт е одобрена Присъда № 17 от 03.05.2022 г. постановена по НОХД № 266/2021 г. от Районен съд гр. Ловеч, II – ри състав, въпреки допуснатите пред първоинстанционния съд и пред въззивната инстанция съществени нарушения на процесуалните правила, множество

нарушения на процесуалния закон, които засягат основни начала на наказателния процес, рефлектиращи върху правото на защита на подсъдимия, както и задължението на съда да осигури разкриване на обективната истина - чл. 13 от НПК, съответно да формира вътрешното си убеждение съгласно чл. 14 от НПК при стриктно спазване на новелата на чл. 13, ал. 2 от НПК, обективната истина да се разкрива по реда и със средствата, предвидени в този кодекс.

Навежда се оплакване, че по делото не е установено по несъмнен начин дали осъденият е извършил инкриминираното деяние, за което е ангажирана наказателната му отговорност, като се излагат подробни съображения за допуснати нарушения в оценъчната дейност на решаващите съдилища. Оплакването за нарушение при произнасянето на присъдата на първа и респективно потвърждаването □ на втора инстанция поради наличието на предубеденост, както и за прикриване на длъжностно престъпление, е бланкетно и не се подкрепя с конкретни доводи и с посочването на факти. В искането се акцентира на неграмотността на осъденото лице и на машиналното изпълнение от негова страна на всичко, което е бил съветван от ангажирания упълномощен защитник, който го представлявал до приключване на делото пред първоинстанционния съд /б.а. пред Районен съд гр. Ловеч защитник адвокат А. И. Л. от САК/, и с когото се оправдават неблагоприятията за подсъдимия И. тогава като се твърди, че защитникът допуснал нарушения и объркал линията му на защита. И тези оплаквания са общи, абстрактни като липсва каквато и да било конкретизация за да могат да бъдат назовани и обсъдени.

На следващо място възраженията на осъденото лице са насочени към аналитичната дейност на първоинстанционния съд, който не съобразил и не взел под внимание поведението на свидетелите служители на ТОЛ – АПИ /б.а. П. Ц. Б. и Т. П. М./ без да се уточни за какви точно проявления на тяхната дейност става въпрос, респективно игнорирал показанията на свидетелката Л. Д. Д., която управлява според подсъдимия И. автомобила по време на инцидента и всички необходими документи затова били в наличност и изправност. Твърди още, че показанията на Б. и М. са неверни и те са повлияли върху съдебното решение. Отново са направени изявления без позоваване на аргументи в тяхна подкрепа.

По този начин пропуските, които са били допуснати при разглеждане на делото пред първата съдебна инстанция според оплакванията на осъденото лице И., са опорочили решението на окръжния съд, като те са останали неотстранени дори □ при разглеждане на делото пред втората инстанция, потвърдила крайно неправомерното решение на първоинстанционния съд, довело до опорочаване делото по същество.

В заключение с искането осъденият моли съда да се извърши проверка по случая. Направено е още и искане Великотърновският апелативен съд да възобнови производството и отмени въззивно решение № 97/15.11.2022 г. по ВНОХД № 273/2022 г. на Окръжен съд гр. Ловеч, както и да отмени Присъда № 17 от 03.05.2022 г. постановена по НОХД № 266/2021 г. по описа на Районен съд гр. Ловеч, макар и това да не е формулирано изрично по този начин, и отмяната на присъдата да стане поради нейната неправилност и наличие на пристрастие, като делото се върне със съответните указания за ново разглеждане, но от друг съдебен състав различен от постановилия такъв.

В съдебно заседание осъденият К. Р. И. редовно призован, се явява, като делото е разгледано в присъствието на осъденото лице, тъй като същото е намерено на посочения от него адрес. Участието му в процеса е както лично, така и посредством своите процесуални представители и упълномощени защитници адвокат Г. В. А. от САК и адвокат С. Г. З. от САК, които поддържат искането за възобновяване на делото и молят то да бъде уважено.

Прокурорът от Великотърновската апелативна прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване на делото и предлага съдът да го остави без уважение. Не са допуснати от съда претендираните от защитата и молителя съществени процесуални нарушения при провеждане на съдебното производство, както при събирането, така и при обсъждането на доказателствата, съответно при изготвяне присъдата и мотивите към нея. Обсъдени са според обвинителя всички събрани доказателства, след като същите са били приобщени по надлежния ред. Също така материалният закон, след съвкупен анализ на приобщените доказателства, е приложен правилно и наложеното наказание се явява справедливо с оглед степента на обществена опасност на деянието и дееца. Проявите на свидетелите, на които се позовава в искането си осъденият не представляват и не съдържат състав на престъпление поради, което не могат

да се определят като съществено процесуално нарушение даващо основание за възобновяване по реда на чл. 422 от НПК.

В своето изложение адвокат Г. В. А. подробно аргументира искането обективизирано в молбата и изисква от съда извършване на проверка по отношение твърдението направено в него за допуснати съществени нарушения на процесуалния закон. Счита, че са налице факти, доказващи наличието на пристрастие и за една неправомерно издадена присъда, с която се осъжда крайно несправедливо К. Р. И. за деяние, което той в действителност не е извършил. Защитникът акцентира □ на факта на действията и поведението на един от двамата служители на БГ ТОЛ, без да посочва кой точно, както и на пристигналия на мястото автопатрул от органите на МВР, който крайно неправомерно вменил у И. вина като се възползвал от поведението му, че подписва машинално всеки документ, който му е даден за подпис, както и от обстоятелството, че е неграмотен. Позовава се на претендиращи от него налични разминавания в показанията на свидетели разпитани пред първоинстанционния съд без обаче при това да внася каквато и да било конкретика. На следващо място се изтъква като установен факт и това, че показанията на свидетелката Л. Д. Д., която действително управлявала процесния автомобил, разпитана както на досъдебното производство така и пред първата инстанция, по една или друга причина не са кредитирани от съда и не са взети под внимание от него.

В заключение адвокат А. прави извод за наличие на проявена пристрастност от страна както на състава постановил присъдата на първа, така и решението на втора инстанция, още и това, че не са съблюдавани пълноценно правата на осъденото лице. И тук липсва каквато и да било конкретика и/или яснота като настоящата инстанция извлича правните аргументи от заявеното, че съдът както следва да взема предвид смекчаващите отговорността и вината обстоятелства, така трябва да го прави и с отегчаващите също обстоятелства, съответно да, има етап на изграждане неговото вътрешно убеждение, кое от показанията да бъде кредитирано и кое не, но все пак трябва да е налице причинно-следствена връзка, която да мотивира съдебния състав и прецизира дали ще кредитира дадено показание или не. Претенцията на защитата е, че в разглеждания случай са кредитирани показания, които нямат причинно-следствена връзка, каквото и да означава това. Моли се и се иска въз основа на тези нови обстоятелства да бъде

отменено осъдителното въззивно решение и първоинстанционната присъда.

Упълномощеният защитник адвокат С. Г. З. приема също, че присъдата на първоинстанционния съд, както и решението на въззивната инстанция са неправилни и незаконосъобразни като счита, че са налице предпоставките посочени в молбата/искането подадено от осъдения К. Р. И. и адвокат Г. В. А. за връщане делото за ново разглеждане от друг състав. Акцентираща само на това, че осъденият е баща на три деца, има и болна майка, за които се грижи и би могло да му се помогне да продължи с изтъкваното задължение за полагане грижите към тях, докато се разглежда делото от друг състав. Позовава се общо за наличието и на други процесуални нарушения, за които моли съда да върне делото за ново разглеждане.

Осъденият К. Р. И. в правото си на лична защита поддържа казаното от адвокатите си. Твърди, че не може да бъде обвиняван в нещо, което не е извършил. Потвърждава изказаното от защитата обстоятелство, че има три деца, за които трябва да се грижи. Иска истинска справедливост, защото се смята за невинен човек.

В правото си на последна дума осъденото лице И. отново заявява желание за справедливо разследване. Иска справедливост.

Великотърновският апелативен съд, след като извърши проверка за наличие на заявените с искането основания за възобновяване на делото в пределите на правомощията си по чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната, в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл. 420, ал. 2 от НПК, като от съдържанието на искането е видно, че с него са заявени основания за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК във връзка с допуснати съществени нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК. Искането за възобновяване е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421, ал. 3 от НПК, с постъпила в деловодството на Районен съд гр. Ловеч, молба/искане заведено с вх. № 10848/02.12.2022 г., по отношение влязло в сила на 15.11.2022 г. въззивно решение под № 97/15.11.2022 г. на Окръжен съд гр. Ловеч, постановено по ВНОХД № 273/2022 г., както и по отношение

Присъда № 17 от 03.05.2022 г. постановена по НОХД № 266/2021 г. по описа на Районен съд гр. Ловеч, II – ри състав.

Разгледано по съществото, искането за възобновяване на делото е неоснователно, като съображенията за това са следните:

С Присъда № 17 от 03.05.2022 г. постановена по НОХД № 266/2021 г. втори състав на Районен съд гр. Ловеч, е признал подсъдимия К. Р. И. с ЕГН *****, за виновен в това, че на 31.12.2020 г. около 11:52 часа, в землището на община Угърчин, обл. Ловеч, на първокласен път I-4 /София - Варна/, при километър 35+00, до бензиностанция „Шел" с посока на движение към гр. Варна, управлявал МПС - лек автомобил марка "Мерцедес ЦЛС 320 ЦДИ" с рег.№ СВ 19****, собственост на К. К. И., с ЕГН ***** от гр. София, без да притежава свидетелство за управление на МПС, като деянието е извършено в едногодишния срок от наказването му по административен ред, с влезли в сила - Наказателно постановление № 18-4332-022002/20.11.2018 г. и Наказателно постановление № 19-4332-011478/13.06.2019 г. на Началник отдел „Пътна полиция" при СДВР и двете връчени му на 06.04.2020 г., и двете влезли в законна сила на 14.04.2020 г., и двете за управление на МПС без съответно свидетелство за управление, поради което и на основание чл. 343в, ал. 2 и чл. 54 от НК го осъдил на една година лишаване от свобода и глоба в размер на 1 000 /хиляда/ лева, която следвало да заплати в полза на държавата по бюджета на съдебната власт.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б.„в" от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ съдът определил И. да изтърпи наложеното наказание лишаване от свобода, при първоначален строг режим.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК, съдът привел в изпълнение определеното на подсъдимия И. наказание лишаване от свобода в размер на една година, единадесет месеца и двадесет дни, наложено му със Споразумение № 86/25.04.2019 г., в сила от същата дата по НОХД № 1677/2019 г. на Софийски градски съд, като определил на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б.„в" от ЗИНЗС, първоначален строг режим за изтърпяване на приведеното в изпълнение наказание лишаване от свобода.

С Решение № 97/15.11.2022 г. по ВНОХД № 273/2022 г. Окръжен съд гр. Ловеч потвърдил изцяло първоинстанционната присъда.

Решението на въззивната инстанция не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл. 412, ал. 2, т. 1 от НПК е влязло в сила от момента на постановяването му, на 15.11.2022 г..

Оплакването за допуснато нарушение на закона по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК е лишено от основание. Не са налице допуснати от второинстанционния въззивен съд нарушения на процесуалноправните норми, които са останали незабелязани от него, свързани с прилагането на изискванията спрямо съдържанието на решението на въззивната инстанция във въззивното производство.

Следва да се отбележи, че когато са постановени актове на първа и въззивна инстанция, какъвто е настоящият случай, на проверка по реда на Глава тридесет и трета от НПК подлежи актът, постановен от въззивната инстанция.

Основният акцент в оплакванията на защитата е поставен върху претендирани пороци в процесуалната и оценъчната дейност на съда в резултат на допуснати нарушения при формиране на вътрешното убеждение и извършено неправилно приобщаване и неправилен анализ на събраните по делото доказателства. Настоящият състав на съда счита, че не е налице посоченото основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК. Проверката на съдопроизводствените действия не сочи да са допуснати съществени процесуални нарушения, налагащи отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

Пред първоинстанционния съд от защитата не е формулирано никакво възражение за допуснати нарушения на процесуалните правила, касаещи събирането и проверката на доказателствените източници. Първоинстанционното производство макар и да е разгледано по общ ред визиран в НПК, тоест не по реда на особените правила, с оглед заявеното становището на подсъдимия и неговия защитник, се е развило по такъв начин, че е предоставило възможности за събиране на нови доказателства и проверка на вече събрани такива. От защитника на подсъдимия адвокат Лещев е поискано в съдебното заседание проведено на 25.10.2021 г., приобщаване на писмени доказателства от Национално ТОЛ управление към Агенция пътна инфраструктура, чрез изискване справка за деня 31.12.2020 г., заснет ли е на ПП I-4, посока от камерите намиращи се в землището на с.

Сопот и на разклона за с. Славщица, л.а. рег. № СВ 19****, и ако е заснет такъв автомобил, имал ли е редовно заплатена винетна такса, както и да се предостави снимков материал от така заснетия автомобил. Допусната е до разпит в качеството на свидетел пътуващата с подсъдимия Л. Д. Д., като от защитника адвокат Л. е поискан разпит на тази свидетелка за събиране на гласни доказателства относно развия се на пътя инцидент.. Искането е уважено, като правилно е констатирано от решаващия съд, че направените доказателствени искания имат за цел да опровергават фактите, посочени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

На следващо място е видно, че в хода на съдебните прения единствените доводи, които са били изтъкнати от защитата са във връзка с преценката и съпоставянето на приобщените по делото доказателства, преди всичко гласните такива и противопоставянето на показанията на свидетелката Л. Д. Д., показанията на съпоставените □ свидетели служителите на Национално ТОЛ управление към Агенция пътна инфраструктура, П. Ц. Б. и Т. П. М.. В тях се прави още и твърдение, че подсъдимият И. не е виновен за деянието, което му е повдигнато и поддържано от прокурора да е управлявал процесното МПС. Поставят се на вниманието на съда според адвокат Лещев съществуващи останали дори и след проведените очна ставки, противоречия, които защитникът свежда до невъзможността на двамата свидетели Б. и М. да посочат кой от тях е спрял лекия автомобил марка "Мерцедес ЦЛС 320 ЦДИ" с рег. № СВ 1901 НТ, както и по категоричен начин да посочат кой е от тях е видял и констатирал, че именно подсъдимият е управлявал МПС - то.

Едва с подадената въззивна жалба и то от адвокат Г. В. А., в допълнението към жалбата се заявява оплакване за допуснати нарушения на процесуалните правила при приобщаването на веществени доказателства, които са повторени и в подаденото искане за възобновяване. Претендира се , че присъдата е постановена в нарушение на материалния и процесуалния закон. Изразява се още становището от подсъдимия И. и адвокат А., че служителите на ТОЛ управлението П. Ц. Б. и Т. П. М., не е следвало да сигнализируют за автомобил с изрядна винетка, като не трябва да се дава вяра и се кредитират показанията дадени от тях в качеството им на свидетели пред първата инстанция, включително и на тези приобщени от разпита на служителя на Пътна полиция. Поддържа се направеното твърдение, че автомобилът не е управляван от осъдения И., а от свидетелката Л. Д.

В решението на въззивната инстанция е даден отговор и на тези възражения. Следва да се добави, че в хода на досъдебното производство са изискани и приобщени към досъдебното производство под № 2/2021 г. по описа на РУ гр. Угърчин материалите от СДВР Отдел „Пътна полиция -КАТ“ гр. София по повод правоспособността и наложените наказания на подсъдимия К. Р. И. , като тук са включени и заверени преписи от относимите към предмета на доказване писмени доказателства - Наказателно постановление № 18-4332-022002/20.11.2018 г. и Наказателно постановление № 19-4332-011478/13.06.2019 г. на Началник отдел „Пътна полиция" при СДВР връчени му на 06.04.2020 г., съответно влезли в законна сила на 14.04.2020 г., и двете за управление на МПС без съответно свидетелство за управление; Справка за „Нарушител/водач“ и Справка от АИС – КАТ – Регистрация. Приложено е и заверено копие от Акт № 146795 от 31.12.2020 г. изготвен от свидетеля Й. В. Й. относно констатациите при извършената проверка на 31.12.2020 г. и отразеното в него , че 31.12.2020 г. в 11:52 часа в Община Угърчин, на път Коритна – Български извор – Микре – Севлиево – Велико Търново, на ПП I-4, при км. 35+00, бензиностанция „Шел" с посока на движение към гр. Варна, И. управлявал МПС - лек автомобил марка "Мерцедес ЦЛС 320 ЦДИ" с рег.№ СВ 1901 НТ, собственост на К. К. И., с ЕГН ***** от гр. София, без да притежава свидетелство за управление на МПС - неправопособен, в който изрично е вписано заявеното от подсъдимия И., тогава като нарушител, че след като се е запознал със съдържанието на акта няма възражения.

Основната теза на защитата касае авторството на деянието при което се поставя под съмнение обвинението като се сочи, че автомобилът е бил управляван от свидетелката Л.Д. Това възражение и защитна теза са намерили пространен отговор съдържащ се както в мотивите на първоинстанционния съдебен акт така и в решението на Окръжен съд гр. Ловеч, който правилно се е солидаризирал с изводите на първата инстанция, без да ги преповтаря. Тези мотиви, за разлика от твърденията на осъденото лице и неговата защита, са обосновани и правно логични, изцяло анализиращи показанията на свидетелите П. Ц. Б. и Т. П. М., които са спрели автомобила за проверка. Точно те са лицата възприели непосредствено водача и установили факта относно значимия касаещ делото основен въпрос за лицето управлявало лек

автомобил марка "Мерцедес ЦЛС 320 ЦДИ" с рег. № СВ 1901 НТ. При това и двамата са категорични в своите показания, че именно К. Р. И. го е управлявал, поради и което от него са поискали документите за правоуправление при извършената проверка, когато са разбрали □, че същият водач е неспособен. Съдилищата обосновано са счели и приели показанията на тези двама свидетели - очевидци за обективно и безпристрастно дадени и въпреки заявеното и твърдяно от подсъдимия и свидетелката Д., заемано от тях обратно становище. Категорично по делото не се установяват доказателства, както и липсва/отсъства констатиране на никакви данни, относно наличието на заявените нарушения от подалите искането, осъдения К. Р. И. и неговия защитник адвокат А., да са извършвани, както и не са налице данни, които да навеждат на извод за предубеденост от страна на свидетелите, или съдилищата. Твърдяното и претендирано корупционно поведение от служителите на Национално ТОЛ управление към Агенция пътна инфраструктура, П. Ц. Б. и Т. П. М. е по скоро проява на защитна позиция у подсъдимия И., което е □ обяснимо с възможността при осъждането му по НОХД № 266/2021 г., да се допусне последващо привеждане в изпълнение определеното му наказание лишаване от свобода в размер на една година, единадесет месеца и двадесет дни, наложено му със Споразумение № 86/25.04.2019 г., в сила от същата дата по НОХД № 1677/2019 г. на Софийски градски съд. Следователно наведеното оплакване в тази насока е неоснователно.

При извършената проверка се констатира, че изложените фактически обстоятелства в обвинителния акт напълно се подкрепят от събраните по делото доказателства, като не съществува никакво съмнение относно извършването на престъплението по чл. 343в, ал. 2 от НК, авторството на подсъдимия и осъден И., както и за вината му. Въззивният съдебен състав в изпълнение на задълженията си законосъобразно е приел въз основа на събрания на досъдебното производство доказателствен материал, че именно осъденият е управлявал лекия автомобил, че при това той е неспособен водач, наказан за управление на МПС без свидетелство за правоуправление два пъти, с Наказателно постановление № 18-4332-022002/20.11.2018 г. и Наказателно постановление № 19-4332-011478/13.06.2019 г. на Началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР, съответно връчени му на 06.04.2020 г., и двете влезли в законна сила на 14.04.2020 г., като и двете са за управление на

МПС без съответно свидетелство за управление. Тези факти са установени и от приложените на досъдебното производство справки в информационните масиви на МВР. Доказано е, че деянието е извършено на 31.12.2020 г. в едногодишния срок от наказването му по административен ред, двете НП влезли в законна сила на 14.04.2020 г.. По този начин крайният резултат на доказателствения процес е обективизиран по един ясен и несъмнен начин, така че волята на съда и неговото вътрешно убеждение е възможно да бъдат проследени както от страните в процеса, така и от настоящата инстанция. В мотивите към решението си Окръжният съд е дал отговорил на въведените пред него възражения, който покрива основния стандарт на чл. 339, ал. 2 НПК.

Този състав на Великотърновския апелативен съд намира, че постановеното от Окръжен съд гр. Ловеч решение отговаря на изискванията по чл. 339, ал. 2 от НПК, а мотивите според съдържанието им не съответстват на изискуемото в чл. 348, ал. 3, т. 1 и т. 2, във вр. с ал. 1, т. 2 от НПК касационно основание - липса на мотиви, наличието на което винаги налага отмяна на оспорения съдебен акт, включително и по реда на възобновяването.

След служебна проверка Апелативният съд гр. Велико Търново констатира, че оплакванията на защитата и осъденото лице, че при разглеждане на делото от въззивната инстанция са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила визирани в чл. 348, ал. 3, т. 1 и т. 2, във вр. с ал. 1, т. 2 от НПК, отнасящи се до това, че решението под № 97/15.11.2022 г. по ВНОХД № 273/2022 г. на Окръжен съд гр. Ловеч не отговаря на изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК, изготвено е при отсъствието на мотиви и са допуснати нарушения на процесуалните правила, които са съществени и са довели до ограничаване процесуалните права на страните и правото на защита на подсъдимия И., се явяват напълно неоснователни.

При извършената проверка на оплакванията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, от настоящата инстанция такива нарушения не се констатира, поради което оплакването по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК е лишено от основание. В случая липсват допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд. Последният в рамките на

проведеното пред него съдебно производство и при постановяване на атакуваното решение също е съобразил дейността си с изискванията на процесуалния закон. В съответствие с правилата на чл. 13 и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 от НПК са допуснати и събрани доказателствата, необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл. 102 от НПК. Видно от мотивите на постановеното решение, вътрешното убеждение на въззивната инстанция относно приетите за установени фактически положения е формирано при стриктно спазване на правилата на чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 от НПК въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Въззивният съд в обхвата на правомощията си по чл. 314 от НПК е извършил цялостна проверка на правилността на присъдата и в съответствие с чл. 339, ал. 2 от НПК е обсъдил доводите, изложени в подкрепа на наведените оплаквания във въззивната жалба. Ето защо липсва порок при формиране на вътрешното убеждение на решаващата въззивна инстанция, като мотивите на решението удовлетворяват изискванията на процесуалния закон, поради което оплакванията за нарушения в този смисъл се явяват напълно неоснователни.

Неоснователно се явява и оплакването за наличието на предубеденост на съдебен състав при разглеждане на делото от първоинстанционния съд. Същото е аргументирано с твърдение за невземане под внимание поведението на служителите на ТОЛ – АПИ и респективно несъобразяването на съда с показанията на свидетелката Л. Д. Д., която управлява автомобила по време на инцидента и всичките □ документи са били в изправност, нещо което според искането било видно от материалите по делото. Нищо обаче според искателя от това не е взето под внимание от първоинстанционния съд. Това се е случило, поради наличие на предубеденост, тъй като Районен съд гр. Ловеч се е произнесъл с Присъда № 17 от 03.05.2022 г. постановена по НОХД № 266/2021 г., с която е признал за виновен И. и на основание чл. 343в, ал. 2 и чл. 54 от НК го е осъдил на една година лишаване от свобода и глоба в размер на 1 000 /хиляда/ лева. В настоящия случай и при анализ на събраните писмени и гласни доказателства, не се установява и основание, което би могло да съставлява причина за съмнение в непредубедеността на съдебния състав по смисъла на чл. 29, ал. 2 от НПК. Без наличието на такива конкретни обстоятелства, чрез които да се прояви пристрастността на съда, не може да

се презумира неправилно осъществяване на процесуалната му функция, а подобни факти не бяха представени и/или посочени от осъденото лице и неговата защита.

Настоящата инстанция проверява постановеното въззивно решение само по отношение на осъдения и повдигнатите претендирани от него основания, по чието искане е образувано извънредното производство. Това принципно положение е израз на контролно-отменителните правомощия на съда в производството по Глава XXXIII от НПК.

В контекста на оплакването по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК са и доводите за допуснати нарушения в доказателствената дейност на решаващия въззивен съд.

Неоснователно е наведеното оплакване, че при анализа на доказателствената съвкупност от същия са били коментирани превратно и възприети само показанията на свидетелите и служители на ТОЛ управлението П. Ц. Б. и Т. П. М., както и на свидетеля Й. В. Й., а показанията на свидетелката Л. Д. Д., са били игнорирани и пренебрегнати неправилно. Напротив причините за поставянето под съмнение на последните показания е подробно и аргументирано обяснено в мотивите на първоинстанционния съд, съответно разбиране възприето без забележки от проверяващата инстанция.

С оглед изложените съображения, настоящият състав на Апелативния съд приема, че направеното искане за възобновяване на наказателното производство от осъдения К. Р. И. се явява неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение.

Водим от изложените съображения и по аргумент от чл. 425 от НПК, Апелативният съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъденото лице К. Р. И. от гр. София, с ЕГН *****, за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 273/2022 г. на Окръжен съд гр. Ловеч.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____